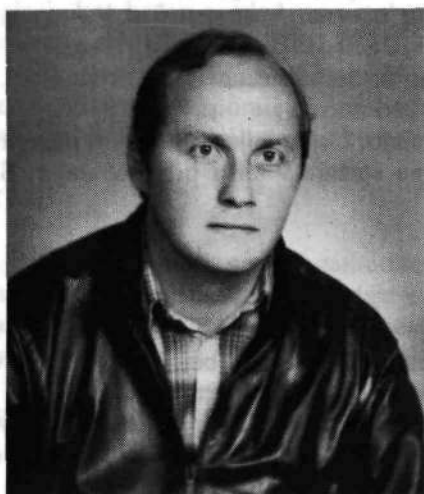

Nekega dne se mi je sanjalo, da sem metulj, bel, lep kot princ na belem konju, ki se je namenil po svetu iskat svojo nevesto. Pot ga pripelje v mesto, ki se mu pravi GUARDA E PASSA.

V tem mestu so bili vsi ljudje začarani v ŽABE.

Milan
Vincetič

Portret Milana Vincetiča

Še isti trenutek, ko sem pomerjal portret Milana Vincetiča na golo steno, me je spreletelo, da pravzaprav ne sodi sem in da ga bom slejkoprej moral sneti ali prodati.

Nalašč sem odlašal in ga pustil čez zimo v ateljeju Ignaca Medena, nalašč sem se izogibal in zavlačeval, prigovarjal mi je, da me bo moral dokončati po spominu, kajti čedalje bolj se me je poloteval tesnoben občutek: zdaj se ne bo dalo ničesar

prikriti, tu je, on, Milan Vincetič (olje, 100 × 90 cm), zamaknjen in natrt, v plečih širok, a pomaknjenih oči, prisoten in odvečen, s plešo in oteklimi vekami, malce pokvečen in odsoten, tu je, da mi dela družbo, da mi pomaga pisati, da diha namesto mene, da mi jemlje govor in roke, da skupaj kosiva, večerjava in listava časnike, tu je, da bi se zalezal vame in me postrgal, me davil in pritiskal, tu, da bi namesto mene dotrajal nekje na podstrešju ali v kolesarnici. Zares, portret Milana Vincetiča, obešen v veliki sobi rakičanskega gradu, bojda grofovski obednici ali spalnici, je deloval prazno in medlo, jedka svetloba in neenakomerne sence so znakazile odenke, prazni okvirji, štafelaj, tube z barvami, krpe, radio in glinaste plastike so se vsiljevale v sivorjavo ozadje in pomaknile podobo za seženj globlje.

Potem me je pobrala ulica. Nisem in nisem mogel vzdržati. Dorian Gray, Dorian Gray, me je prešinjalo, Dorian Gray, spustil sem glavo med ramena kot želva in obkrožil tržnico, trgovino z zelenjavo in slaščičarno, pa spet okoli tržnice do pošte in avtobusne postaje, Dorian Gray, hej, sem zavpil za plešastim mladcem, ustavil se je in mi pokazal, da sem usekan, stopil sem v bife in srknil dvojni vinjak, povprašal natakarja, če se je morda oglasil Dorian Gray, skomignil je in pokazal k vodji strežbe, nadlegoval sem goste, češ, ste videli Doriana Graya, vrgli so me čez prag, zamotovilil sem med čakajočimi na avtobus, hej, Dorian, ste vi morda Dorian Gray, oprostate, ni nosil očal, imel je gladko, mehko čelo, pa vi, gospa, bi se zaljubili v Doriana... buljili so oči vame, se mi smejali v brk, neki zdravnik splošne

prakse je že brskal po torbi za napotnico k psihiatru, ne ne, le Doriana Graya zalezujem, to ni nič takega, povsem vsakdanja stvar, nekoga čakati, nekaj takega kot okopavati krompir ali halogensko variti.

– A, Dorian Gray, šalite se lahko le s smrkavci.

– Seveda, seveda, lani sem bila v Dublinu, oprostite, v Londonu, seveda steak Doris Gray, prava poslastica, pa prijeten lokalček...

– Z ipsilonom ali z j, ha?

– Pravite, Dorian Gray? Vam je v sorodu?

– Vam je že poslal sliko? Mora pa biti čuden tič...

– Ah, seveda, nesporazum... v oglasih marsikaj zamenjajo... zaračunajo pa...

– Je v spodnjem ali gornjem domu?

V kavarni sem posedal do konca. Celo nočni kino sem začel obiskovati. Trdi porniči, dudlanje, fafanje, od zadaj, naprej, z obritimi in navitimi, črnci s konjskimi, pa spet žaganje, žaganje, isti obrazi, niti za drkanje ni, v sobi sem želel biti čim manj, nekajkrat sem prespal celo v kadi, vanjo zmetal vzglavnik in odejo in se zbujal otrdel in nahlajen, ob pol sedmih že srebral kavico v Vobaku na tržnici, listal zgodnje časopise...

– Ne, ne, včeraj pa ga res ni bilo...

– Seveda, trikrat ste mi ga opisali. Takega res ni bilo. Gotovo bi mi ostal v spominu... Vam še s čim postrežem...

Pri sosednji mizici se je zabaval parček. S pogledi sem otipaval jedra stegna in ploski trebuh, vršička bradavic, ki sta silila izpod majice, vstopil je deček in obšel goste, hej, Tazio, sem šepnil, obrnil se je in se posmehtnil, mali, mali Dorian, pravi Dorian Gray pa zamuja, tega mu ne morem oprostiti, že dober mesec me vleče za nos, vsi mislijo, da sem ponorel zaradi tebe, v resnici pa ne prenesem portreta Milana Vincetiča, ki sem ga davi prekril z veliko kopalno brisačo.

Ko sem se vrnil, je bil portret znova odkrit. Torej je bil tu, ta ušivi Dorian, torej se mora potikati nekje po mestu in zapeljevati ženske, ni dober kavsač, pa vendar se širi glas o latinskem zvodniku, to je samo on, heeej, sem se zadrl z okna, heej, Dorian, neznanec se je obrnil in spoštljivo snel klobuk, kaj me ne slišiš, bobniči bi ti lahko popokali, mrtvi bi napeli ušesa, ah, da Dorian Gray, kajneda... Neznanec je požmeril proti mojemu oknu, se prijel za jajca in mi vrnil: Tu imaš mojega Doriana, peder buzerantski.

Zavlekel sem se v starinski fotelj, prašen od zunaj in od znotraj, uprl pogled v portret in ga dolgo, dolgo gledal, dokler mi niso začele poplesavati barve. Saj je tak, kot je bil. Saj ni napačen. Niti svetloba niti preprič se še ne poznata. Njegovih trideset let se je krepko zavleklo čez štirideset. To ni kar tako.

Nisem in nisem imel obstanka. Presedal sem se in praskal, prelagal papirje in knjige, listal po faksimilih neke reformatorske pesmarice, se spravil k pisanju, slepo udarjal po pisalnem stroju, stiskalo me je, se mi

temnilo, znojil sem se, prižigal in ugašal televizor, napisal bi mu pismo, My dear Dorian Gray, obljubili ste mi, ne, to ni preveč vljudno, My dear Dorian, zelo bi vam bil hvaležen, zmečkal sem že drugi zasnitek, pošta hodi počasi, nak, ne boš me gledal s svojimi odmaknjenimi očmi, ne, ne, portret gor, portret dol, obrnil te bom k steni. In ko sem legel, sem se skoraj do jutra trudil, da bi zaspal.

Že navsezgodaj me je prijela preganjavica. Niti kave si nisem privoščil, se napol obrnil, umil lase, se stuširal, zadovoljen, da me ni opazoval med spanjem, popeval sem si in hitel, a ko sem se vrnil, da si posteljem, je visel portret kot prvega dne.

Tu si, Dorian, tu, sem zagodrnjal, ves čas si bil tu... Ko spim v postelji, ti prebediš v kopalnici, celo ključke si mi speljal, Dorian, hej, Dorian, sem zavpil in sunkovito odprl vrata ter skočil k stopnicam, hej, Dorian, počakaj pri vhodu, prilepil sem obraz na šipo, morda je še spodaj, hej, Dorian, Dorian, prestara sva za slepe miši, heej, vi tam, vi mladec, Dorian...

Pustil sem vrata široka odprta, zato nisem opazil, ko je vstopila Milena.

– Pa nisi slišal zvonca.

Bila je sveže napravljena, v rdečem krilu, prepasanim s širokim, črnim pasom s trikotno zaponko, dišala je po jutranji toaleti, po nekem ruskem parfumu, objel sem jo in vpil njen vonj, čutil, kako se me narahlo dotikajo prsi, kako je odložila torbico, da bi mi lažje zašla pod srajco.

– Je to ta portret, o katerem si mi pisal?

Stopila je k balkonskemu oknu, tja, kjer se svetloba zalomi v pravilni stožec, postala za nekaj trenutkov, gledal sem jo, hotel slišati, če ji ugaja, če je to pravi Milan Vincetič, ustavljala se je na širokih potezah čopiča, na lisah vijolične in zelene in prebirala z ustnicami.

– Si ti vpil... nekaj... kot... Dorian Gray...

Prebledel sem, se izmotaval, konec koncev je poznala moj glas, da, da, moj novi prijatelj, sem jecljal, človek se po določenem času preprosto naveliča starih, treba je razširiti krog... neznansko me je prijelo, da bi ji strgal obleko, da bi jo ljubil, božal sem jo po laseh ves poten in napet, ji šaril z rokami po telesu in ponavljal, da jo imam rad, odnesel sem jo na posteljo in jo poiskal z ustnicami in jezikom, odvrnila me je, se zastrmela v strop in zlagoma povlekla:

– Torej sem prav razumela... Dorian Gray... Kako smešno? Kaj vse vam šine v glavo! Dorian Gray ob nekem navadnem portretu Milana Vincetiča...

Sedel sem na rob postelje in se zagledal v njen obraz: tenke rjave oči, izstopajoči ličnici in majhne, skrbno pošminkane ustnice: v času, ko jo poznam, se je spremenila v pravo žensko. S kazalcem sem se nagajivo dotaknil njenega nosu, za hip je zaprla oči in se mi prepustila.

– Pravzaprav, Milan, verjetno boš silno presenečen, če ti zaupam, da visi v moji sobi prav tak portret Milana Vincetiča...

Zanemel sem. Od kdaj, kako je to mogoče, torej me je slikar nalagal,

kaj če ima najeto skupino ponarejevalcev, ni mogoče, sem vpil, Milena, to ni mogoče, zame je napel samo eno platno, lansko poletje sem mu poziral, pretaknil sem vso kramarijo v njegovem ateljeju, ne, ne, motiš se, deja vu, moja draga, izmislila si si, samo da me spravljaš ob pamet, to je popoln nesmisel...

– Sam se prepričaj...

Niti za trenutek se nisem obotavljal.

– Pa ni tak kot tvoj, ha? Ne piše zadaj, Milan Vincetič, olje, 100 × 90 cm, Ignac Meden?

Pregriznil bi si jezik.

– Dober mesec je, odkar se nisi oglasil, Milan, je začela. Čutila sem, da se s tabo nekaj dogaja, v začetku me je motilo, pa sem se privadila nanj... zdaj me ne moti več, pač pa vznemirja... Pa Dorian? Postal me je malce sram. Bil sem posušen, shuššan in polit. Položil sem ji roko v krilo in jo objel.

– Samo na golo steno sodi, kajne Milena?

Skomignila je.

– Bojim se ga, Milan.

– Pa ga pokrij z rjuho, odnesi v drvarnico, uniči, obrni k steni...

– Pa Dorian Gray?

Nemočno mi je naslonila glavo na ramena.

– Prodala ga bova, Milena. Brez skrbi, poznam nekega trgovca z umetninami... ne bo nama odrekel...

Sedla mi je na kolena in umolknila. Nagajivo sem ji zatisnil oči in jo poščegetal po ušesu.

Še v istem tednu sem srečal slikarja.

– Pa portret? Si ga obesil na prazno steno?

– Pa ja ne misliš, da v kopalnico, ha.

Slikar je za glavo večji od mene, severnjaškega videza, bradat, težkih pospalih oči in enakomernih kretenj, z malim, skorajda pravilnim nosom in kratko pristriženimi lasmi.

– Si slikal še za koga? sem začel naravnost.

Osuplo se je zazrl vame.

– Misliš, da sem sejmarski malar, ha? Da kopiram, ha? Si videl pri meni kdaj dve popolnoma isti sliki? Pa še Dorian Gray povrhu! Razvedelo se je, burke si uganjal. Prijavili so te. Še malo, pa boš za prisilni jopič...

Pokvečil sem se vase in srknil vinjak. Kavarna se je napolnila, ljudje so, vsaj zdelo se mi je tako, stikali glave in škilili proti nama, ni videti, ne, ne, Ignac ni videti kot Dorian, silil sem ga, da se povzpneva v njegov atelje, da se še enkrat na lastne oči prepričam, ne, ne, niti sledu ni o portretu Milana Vincetiča, začelo nama je teči, dva starca sta tiščala skupaj kolena, prisedel je mlad slikar Sandi in me pobaral z Dorianom Grayem, ki se prav gotovo potepa nekje po mestu.

– Na lastne oči sem videl, Ignac. Pri mojem dekletu visi. Da ga je

samo nekega dne našla naslonjenega na vrata. Ne, ne, bognečaj, ne krivim tebe, toda kdo drug bi lahko imel prste vmes... Kateri je original, Ignac?

Pljusnil mi je preostanek pijače v obraz, zapeklo me je po očeh, odzibal sem se na ulico, potiskal ob sebi kolo, vpil, heej, Dorian Gray, Dorian Gray, miličnik mi je svetoval, da je treba pregledati spisek hotelskih gostov, ne, ne, ni ga, niti najavljen ni, lahko se oglasite v turistični sezoni, seveda smo vam vedno na uslugo...

Čez dva dni sem ovil portret Milana Vincetiča, ki je bil visel pri Mileni, v papir za zavijanje paketov, ga prevezal z vrstico in potrkal pri trgovcu z umetninami. Odprl je postaran, uglajen gospod v pepita hlačah, zlikanih na črto, ustrežljivo se je priklonil, Milena mi je pomagala pridržati vrata, v prostoru je vleklo po firnežu, lesu, zlatnini, po čistilih in razkužilih, gospod s polizanimi lasmi se je premikal počasi, a vseeno ni zbujal občutka, da se obotavlja, s prsti je šel po platnu in jih poduhal, pomignil Mileni, da se odmakne, češ da zastira svetlobo, prižgal je dve neonski luči, zaskalelo me je v očeh, se postavil z rokami v boku poldrug meter vstran in odkimal.

– Žal mi je, gospod... no, no, stopite z mano...

Spogledala sva se. Milena je skrivaj zamahnila z roko, češ, stari je prislokel, trgovec pa je izvlekel sveženj ključev, se ozrl okoli, odklenil najmanj tri ključavnice in široma odprl vrata, tapcirana kot stena. V sosednjem prostoru, pravzaprav preurejenem hodniku, je naju popeljal mimo kovinskih stojšč za slike, se ustavil čisto na dnu, izvlekel s kovinsko palico neko sliko in jo obrnil proti oknu.

– Če me spomin ne vara, je ta original. Signatura, barvne ploskve, ista tehnika... Pred dvema mesecema sem jo kupil... zelo žal mi je... Bila sva čisto iz sebe. Trije portreti Milana Vincetiča naenkrat! Tri popolnoma identična platna, zgrozil sem se, povlekel Mileno, ki sicer ne mara zatohlih prostorov, nabitih s starinami, spotoma sem pograbil sliko in jo naslonil na zadnji sedež diane ter se skušal čimbolj brzdati pri vožnji.

– Pa Dorian Gray, dragi?

– To ni njegova stvar, Milena.

Tisto noč seveda nisem mogel spati. Znova sem obrnil portret Milana Vincetiča k steni in se skušal zamotiti. Skozi hrbtno stran platna se je tu in tam pokazala senca barve, pogled mi je nehote uhajal nanjo, na goli steni mora viseti, se je oglasil slikarjev glas, noč se je sesedala, televizijski program iztekal, že nekaj dni nisem obiskal nočnega kina, dajala me je nespečnost, oblekel sem se in se postavil pred okencem zajetne biljeterke s poraščenimi nogami, dvorana je bila napol prazna, nekdo zadaj je prižgal cigareto, na platnu so se znova jahali, glavno vlogo je igral čokatec z obrezano macolo in plavolaska s pobarvano muco, dolgočasilo me je, fant pred mano je stiskal dekle, slišali so se pritajeni cmoki, videl sem, kako ji je segel pod bluzo, ona pa mu je šarila okoli razporka, se nagnila in mu ga cuzala, pokalo mi je v ušesih zaradi slabega tona in praskanja, mlada pred mano sta se mečkala, na platnu prav tako, obrezanec je naskakoval kobilo, žrebico,

močefit, močefit, zaprl sem oči, gnusilo se mi je, ženska pred mano je začela vzdihovati, zakričal sem ,Dorian, Dorian Gray, pojebem te, Dorian, Dorian, pojebem te, pristopil je redar in me opomnil, jaz pa kar, Dorian, Dorian Gray, pojebem se nate, dve roki sta me pograbili pod pazduho, znašel sem se na stopnicah, srajca se mi je lepila na život, opotekal sem se in vpil, Dorian, Dorian Gray, jebem te, znašel sem se v kibli, zanašalo me je iz kota v kot, razbijal sem po mreži in rjovel, oni pesjan pa je sekal ovinke, privezali so me na stol in mi svetili v oči:

– Dorian Gray, kajne? Poznamo ga, mi vse vemo. Protidržavni element, ha? Ste bili kdaj v tujini? Kje, kdaj, kako ste se spoznali z njim... Kontroliramo vas, pazite...

Začel sem jecljati, se zvijati, Dorian Gray, Dorian Gray, seveda ga poznam, kako ga ne bi, Dorian Gray, vse vem, zbasali so me v rešilca, čez pol ure so mi vbrizgali pomirilo, me pustili čakati na klopi v ozki, neprijetni čakalnici, na bruhanje mi je šlo, Dorian, Dorian Gray, sem zavpil, da so stopile stene skupaj, psihiater pa odprl novo mapo, nakracal nanjo moje ime in začel nekaj čakati po papirčkih.

– Se vam to pogosto dogaja? Kdaj ste se prvič srečali z njim? Ah, da, v Londonu. Popolnoma se strinjam z vami, če je obljubil, je obljubil, velik, lep, svetlolasec, ah, ja, rdečelasec, imate koga, mater, očeta, dekle, služba v redu, samo mirno, zasučite si rokav na desni roki, malce boste prespali, pa bo...

Naslednje jutro so mi pomolili pod nos šop receptov, zapečateno modro kuverto z diagnozo in mi vljudno pokazali pot do lekarne.

Pod večer se je oglasil slikar. Bil je nenavadno razpoložen, brada se mu je smejala, kvasil je neumnosti, da bi me spravil v dobro voljo, sedel je dobro poldrugo uro in si natakalo, bil sem zabuhel od prejšnje noči, začel je razpredati o propadlem zakonu, pa študiju, ženskah, postajal sem zaspan, ni vedel, kaj se je dogajalo prejšnjo noč z mano, mislil je, da zdravim mačka ali prehlad.

– Na golo steno pa sodi, kajne, se je zapičil v portret. Pravzaprav sem prišel ponj. Saj sva se tako zmenila. Za tri tedne. Pripravljam razstavo portretov.

Dvignil sem pogled. Brije norce iz mene? Kaj se le gre. Prišel je po moj portret. Kako bo le razstavil ponaredek. Kako naj ve, kateri je original.

– Trije so že, moj dragi, sem vzkipel, slišiš, trije. Koliko ti je dal za tisti zmazek oni mišun? Koliko? Pojdi ponj v njegovo ropotarnico. Se ne spominjaš, kaj? Ne, ne, ne dam ti ga, obriši se pod nosom, raje ga razbijem, razcefram pred tvojimi očmi, vidiš, vidiš ta nož, ali bo šel v tvoj trebuh ali v platno, jebemti, ti pa, na golo steno sodi, na golo steno...

Ostal je nenavadno miren, čeprav sem krilil z nožem, sikal, pihal in mu grozil. Počasi je vstal, se napolil k vratom, me medlo pogledal, pravzaprav šinil izpod obrvi in pljučnil:

– Pa Dorian Gray?

– Jebi ga.

Ponoči sem ponavadi portret obrnil k steni, le podnevi je visel normalno. Ne bi bilo ravno prijetno, če bi me kdo presenetil s sliko, obrnjeno k zidu.

Dnevi so se raztekli kot žolca. Vleklo je po soparnem poletju in plohah. Mesto se je tu in tam ohladilo, dež mi je prijal, shujšal sem, o meni se je že malce poleglo, čeprav me je tu in tam kdo pobaral, če je Dorian Gray že na poti, nehal sem piti, začele so me zabavati te mestne lulice, posedal sem na prostem in listal revije, oh, ne gospod, ga res še ni bilo, seveda, seveda smo dali receptorju sporočilo, kako ste rekli Graj ali Grej, boste še sladoled ali malo točeno, imamo temno, bavarsko pivo, postal sem muhast in svojevoljen, Feriju, pisatelju, sem se oddaljil, ne, ne, sem mu ponavljal, literatura me več ne zanima, samo potelefonirati moram v London, imam nov telefonski imenik Londona in okolice, pomisli, kako pogost angleški priimek, ah, ja, portret Milana Vincetiča, seveda, nor je, čisto nor, Žorž bo navdušen nad koloritom, seveda, seveda, prava mojstrovina, Meden vé, kaj hoče, ga bo razstavil, seveda, seveda, sodi na razstavo, k drugim slikam pa...

– A na golo steno, Feri?

– Za vhodnimi vrati je pravi prostor zanjo. Ravno dovolj naravne svetlobe.

Na otvoritev sva prišla med zadnjimi. Milena je bila v črnem, rebrastem žametnem krilu in temnem puloverju s srebrnim vzorcem in delovala precej samozavestno in elegantno. V veliki dvorani se je že gnetlo precej obiskovalcev, tihoma sva priprla vrata in se pomešala mednje, slikar je postajal med gručo znancev, dve dekleti sta si zapisovali naslove slik in stikali z očmi po obrazih, hodila sva vštric, prijel sem jo za roko, si ogledovala portret za portretom, pri odru so se začele govorance, neki občinski funkcionar je zmeraj pogledoval k pletenki, vina bo za vse dovolj, imelo ga je, da bi kar posegel vmes z besedo, zapomniti sem si hotel vsak obraz, invalid pred mano je vlekkel žlahtni tobak, celo psiček, namazan s pomado, se je pritepel in smukal med nogami, dajal sem si čas, ljudje so me spoznavali, ugajalo mi je, tudi Mileni, obšla sva steber s Ferijevim in Olajevim portretom, se ustavljala in kramljala, bil sem razpoložen, smeje mi je pokazala mladca, ne, ne, draga, ni to Dorian, prevelike ustnice, tisti tam je blizu, samo brčice bi si moral obriti, o, ja, začetek pleše že kaže znake uglajenosti in talenta, kako da ne, tisti tam bi lahko bil, pa ni rdečelas, bo že še prišel, naj ga nagovorim, naj mu rečem, ste vi gospod Dorian Gray, obšla sva še en krog in se napotila v malo dvorano.

– Mojbog, me je potegnila za roko, poglej na steno proti vhodnim vratom...

Zaledelo mi je po žilah: portret Milana Vincetiča. Saj mu ga vendar nisem dal. Imelo me je, da bi ga opljuval pred vsemi, da bi naredil škandal, Milena me je vlekla vstran, ne, ni treba, nihče ne bo niti opazil, da je ponaredek, če mu ga je dal trgovec, ta lisjak, mu zmečkam jajca... Pristo-

pil sem k trgovcu z bobrovimi zobmi in mu le pomignil. Ne, ne, je povlekel, za noben denar mu je ne bi dal. Veste, z leti vrednost raste. Original je le original.

– Pa tale?

Zmuznil se je kot glista. Imel je umazane roke. Najraje bi ga bil prijel za vrat in ga stresel kot cucka. Dušil bi se, pomodril, ves nakit in galanterija bi se natresla z naborkov in zašitkov, obrcal bi ga kot ščene, pa so se vmešali mestni polizanci, ha, ja, gospod Milan Vincetič, izvrsten portret, seveda smo vas spoznali, kako vas ne bi, oglašate se v lokalnem časopisu, seveda, seveda, je to vaša gospa, vam je všeč ta portret, seveda, seveda razumemo, da je v vaši lasti, ste videli katalog, na naslovnici je, kako izvrstne barve, pa ta pogled, lahko spite, ga imate obešenega v spalnici ali dnevni sobi, seveda, seveda, na prazno steno sodi, gospa pri štiridesetih je oblegala slikarja za nekaj podobnega, nategovala je svilo okoli svojih jošk, seveda, lahko ste ponosni, gospod Vincetič, še nogavice bi mi prežvečili, pošepnil sem Mileni, da se mi gnusijo, da morava v stran, prerinil sem se skozi vrata in planil na zrak, v pljučih me je zbolelo od večera, začutil sem graške znoja in vročico, zavrtelo se mi je, me zaneslo na stran, Milena me je podprla, zmanjkovalo mi je poti, še malo, še, še malo, iztrgal sem se ji, vpila je, Milan, Milan, počakaj, hiše so se usločile, nekje sem izgubil čevljev, tekem proti domu, vpil in rotil, se bal, da me ne bodo znova strpali v kablo, planil sem v sobo, prekleta slika, preklet portret, sem vpil, ga prijel za vrstico in se spustil po stopnicah, portret ni ničesar kriv, je vpila za mano Milena, počakaj, počakaj, zanašalo me je levo in desno, držal sem platno kot ščit ali jadro, tu in tam me je odrinil veter, preklet poletni večer, pa prav sedaj, lahko me odnese ali butne v kako izložbo, komajda sem se držal pokonci, vrglo me je, začutil sem top udarec in medlo padanje, komaj slišen Milenin glas, Milan, Milan, kaj je s tabo, po čelu se mi je pocedilo nekaj slanega, tudi v nosu je počilo, izgubljal sem zavest, stemnilo se mi je, izpustil sem vrstico, na dlani se je še poznalo, kako se je zagrizla, portret se je bil nabil na štrcelj bližnjega drevesa, platno je počilo podolgem in na ogljih, celo letvice so popustile, se zveržile, začutil sem, da me nekdo trese za ramena, da me pobirajo neke roke, da se mi šibijo kolena, še malo, še malo, gospod, se mi je drobilo v možganih, mukoma sem odprl oči in se oprijel ovratnika mladega, rdečelasega moža.

– Jutri pa si bova lahko v miru ogledala razstavo, sir, mi je pomežiknil.

– Z veseljem, sir Dorian.